

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1069: Chuyển Phàm Hay Không Chuyển Phàm, Thành Thánh Hay Không Thành Thánh, Cho Đến Tất Cả Mọi Chuyện Sinh Tử, Lợi Hại V.V... Thấy Điều Chẳng Bận Lòng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 093)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Chuyển phàm hay không chuyển phàm, thành thánh hay không thành thánh, cho đến tất cả mọi chuyện sinh tử, lợi hại v.v... thấy điều chẳng bận lòng. Được như vậy, liền tương ứng với Đạo, tương ứng với Tánh, mau chóng có thể thành tựu. Nếu không, ngược lại sẽ chẳng thể thành tựu vậy.】

Vừa rồi tôi đã nói một tràng dài, dường như cũng có liên quan đến mấy câu này. Người chân chánh tu hành, phải đem tất cả mọi ý niệm thấy đều buông xuống. Phật ở trong kinh dạy chúng ta “chuyển phàm thành thánh”, Pháp Tướng Tông dạy chúng ta “chuyển thức thành trí”, Tịnh Độ Tông dạy chúng ta “nhất tâm bất loạn”, những điều này nói ra thì cứ nghe vậy thôi, chớ nên để tâm bận lòng. Nếu như đem những thứ này đặt ở trong tâm, thì chắc chắn sẽ có chướng ngại.

Các đồng tu niệm Phật cầu mong điều gì? Cầu nhất tâm bất loạn. Niệm được vài tháng, niệm được một, hai năm, liền vội vã đến tìm tôi: “*Thưa Pháp sư! Con niệm lâu như vậy rồi, vì sao vẫn chưa được nhất tâm bất loạn?*”. Tôi nghe xong liền bảo vị ấy, tôi nói: “*Cả đời này của ông sẽ chẳng đạt được nhất tâm bất loạn đâu*”. Vị ấy nghe xong liền rất đổi ngơ ngác. Tôi bảo rằng tôi nói lời chân thật với ông, vì sao ông không thể đạt được nhất tâm bất loạn? Vì ông có một cái tâm mong cầu “nhất tâm bất loạn” nó chướng ngại ông rồi, ông đạt không được đâu. Làm thế nào mới có thể đạt được nhất tâm bất loạn? Đem cái ý niệm mong cầu “nhất tâm bất loạn” đó vứt bỏ đi, thì ông liền nhất tâm bất loạn rồi. Trong tâm ông luôn đặt một cái niệm “nhất tâm bất loạn”, thì làm sao ông đạt được cơ chứ? Vĩnh viễn chẳng đạt được!

Trong “Kinh Kim Cang”, Phật giảng “*Pháp thương ung xả*” (Pháp còn phải xả), vì sao ông lại không xả? Nghe mình bạch rồi, hiểu rõ rồi, sau khi hiểu rõ rồi thì phải xả bỏ đi, không thể chấp trước. Dạy ông cứ “lão thật niệm” (thật thà mà niệm) là được rồi, thì tự nhiên sẽ đạt đến nhất tâm bất loạn, mong cầu không được đâu! Hễ khởi tâm mong cầu là hỏng rồi. Cho nên ông tu hành mà khởi lên một ý niệm: tôi muốn chuyển phàm thành thánh, tôi muốn chuyển thức thành trí, thì ông vĩnh viễn rơi vào trong sự tướng, vướng mắc vào ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng, đời này của ông hết hy vọng rồi. Đạo lý này, những sự thật này, nhất định phải làm cho rõ ràng tường tận, phải thật sự loại bỏ chướng ngại, chân thật buông xuống.

Cho nên, chuyển phàm hay không chuyển phàm, thành thánh hay không thành thánh, nhất tâm hay không nhất tâm, thấy đều không cần để ý đến chúng, đây là những việc thuộc về Phật pháp. Còn những việc thuộc về thế gian pháp thì sao? Tất cả mọi chuyện sinh tử, lợi hại v.v... đều đừng bận lòng. Việc trong gia đình quý vị, việc trong công sở của quý vị, những việc giữa người với người với nhau, phức tạp vô cùng. Người học Phật phải nên đối mặt với chúng ra sao? Thấy đều buông xuống, vô sự! Quý vị đem những chuyện này để nặng ở trong tâm, thì hỏng rồi!

Phải biết rằng pháp thế gian và xuất thế gian thấy đều là nghiệp nhân quả báo. Người này đối với tôi rất tốt, đó là do quá khứ đã kết thiện duyên, hảo duyên. Thế nhưng phải biết rằng, duyên cũng có lúc hết, duyên hết thì họ ra đi. Tốt! Vô sự rồi, ra đi rồi. Gặp một người ác đến quấy nhiễu, đó cũng là duyên phận, cũng có lúc kết thúc. Duyên tụ duyên tán, tụ cũng tốt, tán cũng tốt, đều không để ở trong tâm. Thuận cảnh cũng được, nghịch cảnh cũng được, trong tâm luôn coi như không có chuyện gì (*nhược vô kỳ sự*), thì một câu Phật hiệu đó của chúng ta mới niệm được tốt.

Hôm nay tôi muốn cầu sanh Tây Phương Cực Lạc thế giới, tôi chỉ nắm chặt lấy A Di Đà Phật, những thứ khác đều không muốn quản. Người hiện nay quan niệm được mất rất nặng nề. Hôm nay phát tài rồi, kiếm được rất nhiều tiền, cũng coi như không có việc gì, chẳng dính líu gì đến việc niệm Phật. Hôm nay thua lỗ tiền rồi, tổn thất mất mấy trăm vạn, cũng vô sự, coi như không có việc gì, chẳng can hệ gì. Ta sinh ra cũng chẳng mang đến, chết đi cũng chẳng mang theo. Quý vị phải thật sự có thể buông xuống được, thì một câu Phật hiệu này của quý vị mới niệm được tốt. Phật hiệu niệm tốt rồi, quý vị mới có thể thật sự giải quyết

được vấn đề. [Khi ấy] thế pháp và xuất thế gian pháp đều chẳng thể can nhiễu [đến tâm quý vị]!

Ở phần cuối bộ kinh này, Phật bảo chúng ta: “*Bất thủ u tướng, như như bất động*” (Không chấp lấy tướng, như như bất động). Tướng của tất cả mọi nhân - sự - vật, “bất thủ” là gì? Là không chấp trước, thấy đều thuận theo tự nhiên như vậy là tốt rồi, vốn dĩ vô sự, có sao nhất định cứ phải so đo tính toán chi li, đến chết cũng không chịu buông xuống? Đó là tự chuốc lấy rắc rối. Không có ai hại quý vị, mà là tự mình hại chính mình; không có ai hại quý vị, không có ai bức bách quý vị, do mình tự sanh phiền não, tự mình mê hoặc điên đảo, quý vị có thể trách ai đây?

Thế nên ở chỗ này, câu cuối cùng nói “*thấy đều chẳng bận lòng*”, tuyệt đối đừng đem những việc này để ở trong tâm, thế gian pháp, xuất thế gian pháp thấy đều không để ở trong tâm. Quý vị có thể làm được như vậy, thì liền “**tương ưng với Đạo**”. Đạo là gì? Thanh tịnh tâm, bình đẳng tâm, đây chính là Đạo. “**Tương ưng với Tánh**”, là tương ưng với chân như bản tánh. Chân như bản tánh là gì? Là thể của Đạo, bản thể của “thanh tịnh bình đẳng giác” chính là chân như tự tánh, là tương ưng với cái này. “**Mau chóng có thể thành tựu**”, mình tâm kiến tánh, người niệm Phật chúng ta gọi là “*Lý nhất tâm bất loạn*”, thì quý vị rất nhanh sẽ có thể đạt được. Quý vị đạt được cái này rồi, quý vị mới có thể giải quyết tất cả mọi vấn đề của thế xuất thế gian, không có điều gì mà quý vị chẳng thông đạt, không có việc gì mà quý vị chẳng thể giải quyết.

“**Nếu không, ngược lại sẽ chẳng thể thành tựu vậy**”, “nếu không” tức là chỉ cần quý vị còn mảy may vướng bận, thì quý vị sẽ không thể thành tựu. Bất luận là thế pháp, hay là Phật pháp, nếu ở trong tâm không chân thật buông xuống, vẫn còn vướng bận, thì không được rồi. Nhất định phải xả bỏ cho thật sạch sành sanh, trong tâm không thể có một mảy trần, tâm phải không, tâm phải tịnh. Tâm vốn dĩ là thanh tịnh, vốn dĩ là định, là bất động, vốn dĩ chẳng có thứ gì, quý vị không thể đặt để một thứ gì vào trong đó, [đúng như] trên “Đàn Kinh” Lục Tổ đã nói: “*Bản lai vô nhất vật*” (Xưa nay không một vật).